

Kong Ussias sin død innebærer et tidsskille for Juda og Jerusalem ([jf Jes 6,1ff](#)). Sønnen Jotam fortsetter på mange måter i sin fars gudfryktige spor, men folket er på vei bort fra Gud, og med sønnesønnen Akas blir frafallet åpenbart også i Davids hus. Hedenskapets verste synder får innpass, midt i kongehuset og i Jerusalem. Den fred og velstand som hadde preget landet i Ussias sine dager, skulle snart avløses av krig og nedgang. Det er den ytre straffedommen, som etter Herrens ord ved profetene, skulle følge på det indre frafallet.

Fra nord angriper både Syria og Israel (Efraim). Tanken er kanskje å presse Juda inn i en allianse mot den stadig sterkere verdensmakten, Assyria. Kong Akas får høre at syrerne har slått leir i Efraim. Syrerkongen Resin har åpenbart lagt opp råd sammen med Efraim om å angripe Juda og Jerusalem. Deres tanke er å avsette kong Akas og innsette en annen som er mer innstilt på allianse med dem ([jf Jes 7,5-6](#)).

Kong Akas forstår at et angrep er nært forestående og at Jerusalem kan bli beleiret av fienden. Han går ut for å sjekke Jerusalems vanntilførsel. Da kommer profeten Jesaja ut til ham med sin lille sønn – kanskje i sine armer. Syrias og Efraims onde råd mot Juda skal ikke lykkes sier profeten: ”*Det skal ikke lykkes og det ikke skje!*” ([Jes 7,7](#)). Og Akas skal få be Herren om et tegn på hans frelse. I hyklerisk fromhet avslår kongen. Han har nemlig bestemt seg for å søke hjelp hos den nye stormakten Assyria.

Da sier profeten at Herren selv vil gi et tegn: ”*Se, jomfruen skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel.*” ([Jes 7,14](#))

Det er som om Herren sier at de bare legg opp råd, men at han også har fattet et råd, et evig råd. Det rådet har han i sin tid åpenbarte for Adam og Eva, om kvinnens ætt som skal knuse slangens hode. Det rådet står ved lag, og det skal gjennomføres. Løftet han ga til Abraham om en sønn som skal bringe velsignelse til alle jordens slekter, det skal han fullbyrde i hans ætt. Jomfruen skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel. Fredsfyrsten av Juda skal komme, om så alle folk på jorden samler seg for å gjøre ende på Juda. Det skal ikke lykkes! For hans råd med Juda og Jerusalem står fast, tross folkets synd og frafall, tross kong Akas' vantro, tross alle hedningefolkenes råd mot Juda og Jerusalem.

Herren setter løftet om en sønn, symbolisert ved sønnen som profeten har i sine armer, opp mot alle krigshærene. For den sønnen det her er tale om innebærer at Herren selv kommer til dem for å frelse dem:

”Larm, dere folkeslag! Dere skal bli forferdet. Og hør, alle jordens land langt borte! Rust dere! Dere skal bli forferdet. Ja, rust dere! Dere skal bli forferdet. Legg opp et råd! Det skal bli gjort til intet. Tal et ord! Det skal ikke skje. For med oss er Gud” (Immanuel). ([Jes 8,9-10](#)).

Slik er det med menneskers råd og menneskers ord. Det blir gjort til intet, det skjer ikke. Men slik er det ikke med Guds råd og Guds ord. Det skal skje, det blir ikke til intet!

På samme tid virker profeten Mika. Han profeterer om det samme: ”*Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager. Derfor skal han overgi dem inntil den tid da hun som skal føde, har født...*” ([Mika 5,1-2](#)). Hun som skal føde, det er kvinnen Gud talte til Adam om, det er jomfruen Jesaja talte om. Sønnen skal bli født av en kvinne. Vi tenker jo at alle sønner er født av kvinner, men i bibelsk språkbruk er det mannen som får sønner. Derfor er det noe spesielt når det står at sønnen skal bli født av en kvinne, for det innebærer nettopp at det skal være uten mann ([jf Luk 1,34](#)).

Poenget hos Mika er det samme. Assyria skal nok vokse seg sterkt og selv Juda skal bli overgitt i

verdensrikets vold for en tid, men det betyr ikke at Herrens løfte til Juda er gjort til intet. Den lovede sønnen skal bli født, Herrens råd skal fullbyrdes, til frelse og velsignelse for både Israel og folkeslagene.

Det skulle gå over 700 år etter at profeten Jesaja forkynte løftet for Akas, før løftet ble oppfylt. Det kunne se nytteløst ut å sette sin lit til Guds ord og løfte, det skjedde jo ikke. Men så.

”Og det skjedde!” Ikke mindre enn tre ganger møter vi dette uttrykket i [Luk 2,1-20 \(v.1, 6; 15\)](#). Hva var det som skjedde? Jo, det Gud hadde fattet råd om fra evighet av og gitt løfte om fra syndefallets dag. Da det var mest umulig, da det var som mørkest, da skjedde det! Gud holder ord, og den som setter sin lit til hans ord, han holder stand (Jes 7,9). Og så mange som Guds løfter er, i Jesus har de fått sin oppfyllelse ([2 Kor 1,20](#)).

Vår situasjon er som på Akas tid. Guds folk er som en kringsatt by, uten kraft til erobring og i fare for å bli inntatt av verden. Vi fristes som Akas til å søke hjelp hos den samme verden. Vi fristes til å gripe til verdens metoder og søke mer tidsmessige strukturer, prekemåter, møteformer, musikk og andre ting. Det skal hjelpe! Og det er jo bare praktiske og ytre ting? Mon det!

Herren advarer Akas: ”*Ta deg i vare og hold deg i ro!*” (Jes 7,4). Akas’ rastløse aktivitet vitnet om at han holdt ”*kjød for sin arm*” og ikke lenger regnet med Herren og hans frelsesråd. Hadde han regnet med Herren, ville han kalt folket til omvendelse og tro, og ikke vendt seg til Assyria. For nøden var av åndelig art, ikke militær!

Herren er selv i stand til å ta seg av sitt folk og fullføre sitt frelsesråd. Slik er det også i dag. Og kjernen i dette Guds råd er jomfruens sønn. Gud selv er hos oss i denne sønnen, med hele sin frelse. ”*Han kommer selv og frelser dere.*” ([Jes 35,4](#)). Dette rådet i Sønnen er sterkere enn alle andre råd, og salig er den som setter sin lit til det! Den som i vantro vender seg fra Guds frelsesråd, kan verken selv holde stand eller hjelpe andre. Men den som i tro og tillit blir i Guds råd, i Sønnen - Immanuel, skal både selv bli frelst og få virke til frelse for sine omgivelser!

(Af Per Bergene Holm -[Bibelsk Tro nr.6/2012](#) - Shafan 01-12-12)